

Hồi Thử Năm Mười Chín

LẠI VÀO HANG CỌP

Nghe Hoán Hoa phu nhân ra lệnh chỉ cho một mình chàng và Tường Vân vào nhà thôi, Bạch Thiếu Huy hết sức khẩn trương.

Thu Vân vội vã bước đi trước, Tường Vân nối tiếp liền, Bạch Thiếu Huy còn biết làm sao hơn đành phải theo sau.

Chàng bước đi mà lòng còn hồi hộp, chàng nghe rõ từng tiếng đập rộn của con tim, cố gắng lắm mới trấn định được phần nào niềm xúc động.

Giữa gian nhà một ngọn đèn hồng lập cháy sáng, bốn bên nhà còn có bốn ngọn cung đăng bọc lụa mỏng, ánh đèn chiếu ra soi rõ như ban ngày, một thứ ánh sáng mát dịu chứ không chói nằng như ánh dương quang.

Trên chiếc ghế bành, một vị phu nhân đang ngồi, tư thái vô cùng nghiêm lạnh. Phu nhân vận cung trang, mặt che một vuông sa đen mỏng.

Phu nhân chính là Hoán Hoa phu nhân, là Hoán Hoa Cung chủ, tử đối đầu của Táng Hoa Môn.

Lần trước, Bạch Thiếu Huy cố nhìn cho biết mặt mày phu nhân như thế nào, song chàng không toại nguyện, vì phu nhân ngồi trong rèm mà đối thoai với chàng.

Lần này phu nhân đối diện với chàng, dù có một vuông sa che mặt song với công phu tu vi hiện tại chàng có nhãn lực cực cao, một lượt sa mỏng không đủ che dấu những gì mà đối tượng muốn dấu.

Từ lúc nào đến giờ, chàng đinh ninh là Hoán Hoa phu nhân ít nhất cũng có niên kỷ suýt soát Táng Hoa phu nhân, nếu không có già nua. hiện tại chàng mới thấy rõ là mình ước đoán sai lầm.

Chàng vô cùng kinh ngạc nhận ra phu nhân chỉ vào trạc trên dưới ba mươi, nhan sắc tuyệt vời, dù tuổi đã quá thời hoa niên nhan sắc vẫn còn lộng lẫy.

Tường Vân bước tới một bước, nghiêng mình làm lễ:

– Tỳ nữ kính chúc phu nhân vạn an!

Hoán Hoa phu nhân khẽ gật đầu:

Bạch Thiếu Huy cũng làm trọn lễ như Tường Vân:

– Thuộc hạ tham kiến phu nhân!

Phu nhân điểm một nụ cười, hướng sáng Tường Vân khen một câu:

– Người đã làm tròn việc ủy thác, ta hài lòng lắm.

Đoạn bà hỏi:

– Theo báo cáo thì người bị địch ngăn chặn trên đường về có phải vậy không?

Tường Vân cung kính đáp:

– Tỳ nữ đang định lược trình lên phu nhân sự tao ngộ dọc đường. Địch chỉ có một người nhưng vũ công cực cao!

Phu nhân chú ý:

– Có phải là người trong Táng Hoa Môn không?

Tường Vân lắc đầu:

– Không chắc là người trong Táng Hoa Môn đâu!

Bạch Thiếu Huy thăm đoán:

À! Họ đã đề phòng Táng Hoa Môn mọi mặt!

Phu nhân cau mày:

– Không phải người Táng Hoa Môn? Lại chỉ có một người? Sao người không bắt hẩn về đây?

Bất! Bạch Thiếu Huy cười thầm! Bà ta cho là Tường Vân có võ công siêu việt lắm hẩn. Gặp địch là bắt! Bà có biết đâu thuộc hạ của bà bị địch quần cho một trận tơi bời.

Tường Vân cúi đầu thấp giọng:

– Tỳ nữ bất tài bị địch đánh bại. Tất cả bọn tỳ nữ đều bị địch điểm thương huyết mạch, làm phân tán khí lực, không còn chiến đấu được nữa.

Hoán Hoa phu nhân thoáng giật mình, đôi mắt chớp lên nhìn nàng một chút:

– Bị điểm thương huyết mạch? Cả Tào hộ pháp và lu Lục Châu Lục Ngọc?

Bà hỏi thế là vì bà hiểu rõ Tường Vân có võ công khá cao trong Hoán Hoa Cung, nàng là tay hữu hạng, dù nàng chỉ có nhiệm vụ rất khiêm tốn là chấp chưởng văn từ về quản trị và liên lạc của tổ chức, nàng được phu nhân truyền cho tuyệt học cho lãnh hội của nàng không kém những đàn chủ là đệ tử thân tín nhất của phu nhân.

Vậy mà nàng bị địch đánh bại dễ dàng, nàng bị địch điểm huyết chế ngự dễ dàng, luôn cả Tào hộ pháp và hai tỳ nữ họ Lục cũng không tiếp trợ nàng được gì cả.

Thế thì địch là ai? Hẩn là một nhân vật phi thường mới có thủ đoạn áp đảo được Tường Vân.

Bà quắc mắt nhìn Tường Vân chừng như không tin thật sự là nàng bị đánh bại.

Tường Vân tiếp nối:

– Tỳ nữ bị hẩn dùng sống kiếm đánh nhẹ vào huyết đạo, lập tức vận khí tự

giải khai, nhưng chỉ giải được huyết đạo hết tê liệt, mà cánh tay không cử động nổi!

Hoán Hoa phu nhân trầm ngâm một lúc:

– Đó là thủ pháp mượn vật truyền lực, chỉ cần điểm vào một huyết đạo nào đó, truyền nội lực sang ngăn chặn chân khí trong người địch không để vận chuyển lưu hành theo ý muốn. Thủ pháp đó là một tuyệt học của Phật môn có cái tên là Vô Tướng Thần Công.

Rồi bà hỏi:

– Hắc được bao nhiêu niên kỷ?

Tường Vân đáp:

– Hắc là một thư sinh vận màu áo lam, tuổi tác độ hai mươi!

Hoán Hoa phu nhân trở mắt:

– Hai mươi tuổi? Người có hỏi họ tên hắc không?

Tường Vân gật đầu:

– Hắc họ Phạm tên Thù.

Hoán Hoa phu nhân giật mình:

– Phạm Thù! Phạm Thù!

Bà lặp đi lặp lại mấy lượt tên thư sinh áo lam, như để nhớ lại một sự việc xa xăm...

Bạch Thiếu Huy lấy làm kỳ thầm nghĩ:

A! Có lẽ bà ta có một kẻ thù nào đó họ Phạm, bà ta nghi ngờ thư sinh áo lam đó có liên quan với kẻ thù của bà nên bà giật mình!

Tường Vân chưa hề trông thấy phu nhân mất bình tĩnh một lần nào, lần này nàng nhận rõ sự thay đổi trên gương mặt bà, hết sức lấy làm lạ, lo sợ không biết mình có lời gì không hợp tính của bà, khiến bà xúc phạm nên im lặng, không dám nói thêm gì.

Phu nhân tự lẩm nhẩm:

– Vô Tướng Thần Công! Một môn công thất truyền từ lâu! Có lẽ nào Hắc Thánh Thần Tiêu lại lãnh hội được?

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, tại sao bỗng nhiên bà đề cập đến sư phó của chàng?

Phu nhân vụt hỏi Tường Vân:

– Thư sinh đó sử kiếm?

Tường Vân gật đầu.

Hoán Hoa phu nhân chớp mắt:

– Phải, hắc sử dụng trường kiếm

– Người có nhận ra những chiêu kiếm của hắc có giống với tiêu pháp Du Long Thập Bát Thức của Hắc Thánh Du Long Tang Cửu chăng?

Bạch Thiếu Huy lại càng kinh hãi thâm nghĩ:

À! Bà ta nghĩ ngờ thư sinh là môn đệ của sư phó! Rất may cho mình là chưa hề biểu lộ tuyệt kỹ, nếu không thì bà ta đã rõ lai lịch của mình rồi!

Tường Vân lắc đầu:

– Kiếm pháp của hắc linh diệu vô cùng, tỳ nữ không thể nhận định từng chiêu thức một mà so sánh. Tuy nhiên theo chỗ nghĩ của tỳ nữ, thì tiêu pháp của Tang lão không thể nào nhanh nhẹn bằng kiếm pháp của hắc.

Bạch Thiếu Huy cười thầm:

Người đã thấy sư phó ta thi triển tiêu pháp lần nào chưa mà dám vũ đoán?

Phu nhân trầm ngâm một lúc rồi bảo:

– Người thuật từng chi tiết một của sự việc đã xảy ra cho ta nghe xem!

Tường Vân vâng lệnh bắt đầu kể, từ lúc chuẩn bị khởi hành tại Tam Hòa Viên đến khi thư sinh áo lam cập thuyền gây sự.

Nàng không bỏ sót cuộc chiến ngắn ngủi giữa Bạch Thiếu Huy và thư sinh, chính điều đó làm chàng lo sợ hơn hết, nếu Tường Vân nhận ra được đường tiêu cuối cùng của chàng thi triển trước thư sinh thoát đi thì lai lịch của chàng bị tiết lộ mất.

May mắn thay Tường Vân chỉ phớt nhẹ qua điểm đó.

Phu nhân đưa mắt nhìn thoáng qua chàng rồi tiếp tục hỏi Tường Vân:

– Vũ công của số hiệu mười chín như thế nào?

Tường Vân ngẫm nghĩ một chút:

– Chẳng như hắc chỉ biết có một chiêu tiêu mà thôi, suốt thời gian giao đấu với thư sinh hắc chỉ dùng độc một chiêu đó!

Phu nhân lại nhìn thẳng vào mặt Bạch Thiếu Huy:

– Chiêu tiêu người sử dụng nó tên là gì?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Tại hạ không biết!

Hoán Hoa phu nhân gằn giọng:

– Số hiệu mười chín! Trước mặt ta người phải xưng là thuộc hạ!

Rồi bà hỏi tiếp:

– Người học được môn gì trong võ học?

Bạch Thiếu Huy buông gọn:

– Khinh công!

Phu nhân bảo:

– Người biểu diễn tiêu pháp cho ta xem đi!

Bạch Thiếu Huy biết rõ, bà ta đã hoài nghi chàng tự nhiên chàng có đại gì mà biểu diễn tuyệt kỹ?

Chàng rút chiếc trúc tiêu bên mình ra, múa vun vút một lúc.

Khi chàng dừng tay, phu nhân hất hàm hỏi Tường Vân:

– Có phải hấn dùng tiêu pháp đó giao đấu với thư sinh chẳng?

Tường Vân gật đầu đoạn hỏi lại:

– Phu nhân đã nhận ra lai lịch của tiêu pháp của hấn chứ?

Hoán Hoa phu nhân trầm ngâm một lát:

– Hấn biểu diễn ô ạt như vậy nhưng thực ra chỉ có một chiêu duy nhất, chiêu đó lại giống chiêu kiếm Thiết Kỵ Đột Xuất của phái Không Động, bất quá hấn biến đổi phương thức phần nào đó thôi...

Bỗng bà hỏi Bạch Thiếu Huy:

– Người có nhớ là ai truyền thọ chiêu đó cho người chẳng?

Bạch Thiếu Huy vẫn nhớ mình có uống Vô ưu tán phạm đã uống loại mê dược đó thì vĩnh viễn phải quên đi những gì trong dĩ vãng, chàng lắc đầu:

– Thuộc hạ không còn nhớ là ai!

Hoán Hoa phu nhân gật đầu tỏ vẻ tin lời chàng.

Chàng giắt tiêu vào hông, cúi đầu chào Hoán Hoa phu nhân rồi lui về phía sau Tường Vân.

Phu nhân quay sang một bên phân phó:

– Thu Vân lập tức truyền lệnh ta đến Tổng hương đường điều tra hành tung gã thư sinh họ Phạm. Ngoài ra nếu gặp hấn bằng mọi cách bắt hấn cho bằng được, đưa về đây cho ta!

Thu Vân vâng lời lui ra ngay.

Bạch Thiếu Huy dù biết thư sinh họ Phạm có võ công cao, dù hấn với chàng chưa có một đoạn giao tình nào song chàng vẫn lo ngại cho hấn, bởi qua lời thuật của Tường Vân bọn Hoán Hoa Cung đã hiểu rõ hấn có võ công ra sao rồi, thì dĩ nhiên Tổng hương đường trong công tác sắp tới sẽ xuất phát ít cao thủ, liệu hấn đơn thân độc mã có thể thủ thắng nổi chẳng?

Chàng đang nghĩ ngợi về những tao ngộ sắp đến của thư sinh họ Phạm, bỗng phu nhân gọi chàng:

– Số hiệu mười chín!

Chàng giật mình sửa dáng tự nhiên hỏi:

– Phu nhân có điều chi dạy bảo thuộc hạ?

Hoán Hoa phu nhân nhìn chàng:

– Trong chiến dịch tập kích phủ trạch họ Vương tại Thành Đô, người có đi theo Tử Vi đàn chủ vậy người còn nhớ rõ sự tình chứ?

Chàng lấy làm khó nghĩ, không biết phải đáp thế nào cho hợp lý, bởi chàng không rõ khi uống Vô ưu tán rồi, con người có còn nhớ được việc mình chẳng, hay cũng quên như đã quên mọi việc trong quá khứ.

Đắn đo một chút chàng cho rằng có thể nhớ được những việc làm từ lúc uống Vô ưu tán về sau nên chàng gật đầu:

– Thuộc hạ nhớ!

Hoán Hoa phu nhân mỉm cười:

– Người nhớ làm sao, hãy thuật lại cho ta nghe!

Bạch Thiếu Huy suy qua sự việc Tường Vân chỉ chuyên tìm cho được mỗi một mình chàng đưa về Hoán Hoa Cung đoán là Tử Vi đàn chủ đã về đây rồi, nàng ấy đã tường trình công tác bên phu nhân, có lẽ phu nhân chưa tin lắm nên chờ nghe chàng cung khai mà phối kiểm với lời cung khai của đàn chủ.

Chàng thăm hỏi không rõ Tử Vi đàn chủ đã nói gì với phu nhân, nói tất cả sự thật hay đã che giấu phần nào thêm bớt chi tiết nào?

Dựa vào tình trạng mê thất tâm trí của một kẻ đã uống Vô ưu tán, phải khó khăn lắm mới vận dụng được trí nhớ, nhưng cũng không được sáng suốt hoàn toàn, chàng vờ suy nghĩ một lúc.

Thật sự chàng cân nhắc tất cả sự việc đã diễn ra để chọn lọc việc nào nên nói, việc nào nên giấu, hoặc giả có nên thêm thắt điều gì.

Sau cùng chàng bắt đầu thuật, chàng cố ý đảo lộn thứ tự thời gian, chứng tỏ trí nhớ của chàng không có minh bạch, nhớ được việc gì nói lên việc ấy, bất chấp là việc đó xảy ra trước hay sau.

Phu nhân lắng nghe chàng nói một lúc, đột nhiên khoác tay chặn lại hỏi:

– Lúc người xung phá vòng vây thoát đi, còn có ai theo người không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Thuộc hạ không nhớ rõ!

Phu nhân lại hỏi:

– Bên địch có người nào đuổi theo người chẳng?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một chút:

– Có thể có rất nhiều người, nhưng vì thuộc hạ cố chạy chết nên không để ý.

Phu nhân nhìn chàng dò xét:

– Rồi người gặp đàn chủ của người ở đâu?

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ có lẽ Tử Vi đàn chủ không hề tiết lộ việc chàng chữa trị thương thế cho nàng nên chàng hàm hồ đáp:

– Chừng như bên cạnh một khu rừng, cách Thành Đô một khoảng đường không xa lắm. Đàn chủ truyền lệnh cho thuộc hạ đứng canh tại đó, không để cho bất cứ một kẻ nào xâm nhập vào rừng.

Hoán Hoa phu nhân gật đầu:

– Trong rừng còn có ai khác chăng?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Thuộc hạ không được biết, bởi đàn chủ không cho thuộc hạ bỏ chỗ canh để vào sâu trong rừng!

Hoán Hoa phu nhân lại gật đầu:

– Có kẻ nào toan xâm nhập vào rừng chăng?

Bạch Thiếu Huy trầm ngâm một lúc:"

– Có! Một thiếu nữ vận áo trắng!

Hoán Hoa phu nhân chú ý:

– Người biết nữ nhân đó là ai chăng?

Bạch Thiếu Huy buông gọn:

– Nàng ấy xưng là Bạch Linh đàn chủ!

Phu nhân trầm giọng:

– Người không cho nàng vào rừng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Vì vậy mà nàng xuất thủ, thuộc hạ bắt buộc phải tự vệ.

Phu nhân hỏi tiếp:

– Rồi sao nữa?

Bạch Thiếu Huy vờ suy nghĩ một chút:

– Sau đó không rõ từ đâu đến, bốn thiếu nữ áo trắng khác xuất hiện bao vây thuộc hạ, thuộc hạ đơn thân độc lực không chống cự nổi bọn chúng, phải thoát chạy vào rừng, tìm Tử Vi đàn chủ nhưng không gặp người, thuộc hạ phải bỏ khu rừng...

Hoán Hoa phu nhân gật đầu.

Vừa lúc đó Thu Vân đã trở lại. Phu nhân bảo nàng đi gọi Tử Vi đàn chủ và

Bạch Linh đàn chủ đến.

Bạch Thiếu Huy định ninh là Tử Vi đàn chủ thế nào cũng bị phu nhân dùng nghiêm hình trị tội chiến bại của nàng và ít ra nàng cũng bị trói tay hoặc giả cũng bị áp giải đến nơi, song trái với chỗ chàng tưởng, Tử Vi đàn chủ vẫn thông thả như ngày nào, chiếc áo tím, gương mặt màu tím.

Bất quá nàng có cúi đầu thấp hơn một chút, theo sau Thu Vân, tỏ vẻ con người thừa nhận tội lỗi đã phạm.

Vào đến nơi thoáng nhìn thấy Bạch Thiếu Huy nàng khẽ giật mình...

Chẳng những Tử Vi đàn chủ giật mình mà Bạch Linh đàn chủ cung kính hải ra mặt.

Cả hai tiến đến trước mặt phu nhân cúi đầu hành lễ:

– Đệ tử bái kiến sư phó!

Hoán Hoa phu nhân quắc mắt nghiêm lạnh nhìn Tử Vi đàn chủ:

– Nghi Quân!

Tử Vi đàn chủ bước tới một bước, quỳ xuống vấp đầu sát đất:

– Người để cho bao nhiêu người chết trong chiến dịch Thành Đô, như vậy là vi phạm nặng pháp điều của Hoán Hoa Cung, tội người nặng lắm. Cứ theo sự điều tra của đại sư thư người, và hồi cung khai của số hiệu mười chín thì người đã nói hết sự thật với ta, không dấu diếm điểm nào để chạy tội, chẳng qua có cuộc chiến bại vừa rồi, là do người quá khinh địch...

Tử Vi rung rung giọng:

– Đệ tử đã biết tội mình, xin sư phó áp dụng kỷ luật nghiêm trị!

o O o